

Chicago (including Western suburbs) newsletter

I ain't gonna work no more

Na enige maanden onderbreking, er werd wel aan nieuwsletter 13 gewerkt maar de muze liet de schrijver tijdenlang in de steek, is nu dan toch de vloek van het ongeluksgetal afgeweerd. Dat van die 99% perspiratie en 1% inspiratie kan ik in ieder geval onderschrijven. Met gewijzigd formaat want de algemene regel is als het niet gaat dan verander je de aanpak, in dit geval de lay-out, en dan komt alles toch nog goed. Althans dat is mijn indruk van de strategie van de dag- en weekblad pers, en het is ook zeker weten de wijze van het Web.

Deze aflevering gaat over mythen en sagen. De mythe van de *American dream*, van de met goud geplaveide straten waar iedereen op kan klimmen van krantenjongen tot krantenmagnaat, waar pas afgestudeerde blaaskaken in drie jaar multimiljonair worden, waar zelfs een over het paard getilde niet zo slimme jongen na een leven van slikken slokken en spuiten president kan worden. Dus weer over **werken** in de Verenigde Staten. Op verzoek, omdat het ons hier heeft gebracht, en omdat Amerikanen het lange dagen doen.

There's no business like show business

Showmanship, and zeker ook *one-upmanship* (wie kent die term nog?), zijn Amerikanen ingebakken. In een toekomstige column zullen we het onderwijs onder de loep nemen want daar leren ze dat allemaal al heel jong. Niet dat het zo erg als de *Economist* je doet geloven in de stukken die ze elke paar maanden over het Amerikaanse onderwijs en in het bijzonder over Chicago schrijven, maar het is wel *anders*.

Goede presentatie vaardigheden zijn vanzelfsprekend. Niet alleen verkopers en ander commercieel tuig schudden een gelikte presentatie zo uit de mouw. Of babbelen soepel over minpunten heen. Iedereen kan, en doet dat, extern en intern.

Denk daar goed aan als je zaken doet met Amerikanen. Ook al werk je al jaren met ze samen, al spreek je ze elke dag, niemand laat het na zich beter voor te doen dan hij of zij is. En ik spreek hier uit ervaring!

Niet dat het meteen opvalt. Het spel wordt slim gespeeld, meer niveau Clinton dan Bush. Apropos, die laatste raakt nu toch steeds meer onder vuur van de moraal bewakers (je weet wel, Jay Leno, David Letterman etc.) wat dat betreft lopen er hier veel Clinton's rond.

Uhhh, waar waren we ook al weer? Oh ja, dat het waarom iemand iets zegt en wat zijn of haar achterliggende bedoelingen zijn veel belangrijker is dan wat wordt gezegd. Ook bij collegae in jouw team, of bij je eigen *directs*!

Liegen doet niemand, maar door veel omhaal en slim gekozen zinsopbouw wordt je flink bij de neus omgeleid als je niet goed op let. Waar het ook over gaat, met wie je ook praat, stel je altijd voor dat je met een verkoper van tweedehands auto's te maken hebt die nog een dag heeft om z'n maand quotum

te halen en alleen nog maar een APK afgekeurde Lada in de aanbieding heeft.

En zoals ik al eerder heb betoogd, iedereen zit er voor z'n eigen want iedereen wordt simpel afgerekend op specifieke doelen, hetgeen er toe leidt dat werknemers meer kleine zelfstandige dan loyaal teamlid zijn. Schept op zich duidelijkheid, maar geeft wel een aparte groepsdynamiek als je begrijpt wat ik bedoel.

Aan de andere kant is niemand beledigd als je het toch niet doet. Een zeer overtuigend verhaal kun je in Nederland bijna niet afwijzen, dat wordt als een belediging ervaren. Hier is dat geen enkel probleem. Even goede vrienden. Maar uiteraard wel vrienden op z'n Amerikaans.

Show maken betekent vooral aandacht afdwingen. Veel praten, uitgebreid een zaak omschrijven, en alles wordt in mooie verhalen verpakt. Vreemd genoeg wordt veel minder gebruik gemaakt van *slide-shows*; de lichtbeeld reclames die in Nederland te pas en te onpas worden gebruikt om een verhaal te ondersteunen. Dat komt omdat er veel met teleconferentie wordt gewerkt. Praatjes, niet plaatjes, vullen hier de gaatjes.

Interlude

Zekerheid vrienden, knoopt dat goed in de oortjes, ik kan het niet genoeg herhalen, zekerheid is wat de inwoners van de USA, het land van de ongebreidelde geldings- en vernieuwingsdrang, en mogelijkheden, nastreven. Waarschijnlijk om het tekort aan (sociale) zekerheid te compenseren. Zekerheid in een hoog arbeidsethos. En zekerheid in omgangsvormen, beide het brokkelige cement van deze zeer concurrerende en super individualistische samenleving vormend.

Voorbeeld, de regulering van de persoonlijke omgang. Onze Tim, toen vier en een half jaar oud, wist al na twee

maanden dat “*excuse me*”, mits juist aangewend, het perfecte en ook algemeen geaccepteerde voorwendsel is om geen verantwoordelijkheid voor het eigen gedrag te nemen. Ook de volwassenen in ons gezinnetje zijn nu helemaal gewend aan het “*how are you*” – “*I’m okay/fine/good/great, and how are you*” in plaats van “*morge*”. En uiteraard een volledig automatisch “*you’re welcome*” als iemand dankjewel zegt.

Dit soort omgangsvormen moeten zeer serieus worden genomen. Net als allochtonen in Nederland begroten Amerikanen heel omstandig. Ze zijn tenslotte allemaal een keer allochtoon geweest. En ben altijd goed gekleed voor de gelegenheid. Ook daarin wordt efficiency en zekerheid gevonden in duidelijke en expliciete regels weg geformuleerd

Een (Nederlandse) Amerikaan, die zie je a-al van verre staan...

Dress code

Op een uitnodiging voor een evenement, zakelijk én privé, hoort altijd het kledingvoorschrift, de *dress code*, duidelijk te worden aangegeven. De *host* wil niemand in verlegenheid brengen, en de gasten moeten niet onnodig tijd verspillen aan kleding uitzoeken.

Als wij in de buurt ergens heen moeten is het meestal informeel maar wel netjes, spijkerbroek kan maar dan wel een nette, en een T-shirt, met mouwen, en geen sandalen. Je hebt ook *black tie* en *white tie* evenementen, maar daar hebben we nog geen *acte de presente* hoeven geven. Pfoei! Wel een leuk gezicht, die trouwpartijen, met alle mannen in een billentikker, frutsels aan de voorkant, een donkere broek met een streep aan de zijkant, en een propeller die adem en bloeddorstrooming naar de hersenen afsnijdt.

Aan het werk

Op het werk moet het nog eenduidiger. Onze *CEO* (zie later) heeft het dan ook allemaal op papier laten zetten, de *Business Appropriate/Casual Dress Policy*, gepubliceerd toen het officiële kledingvoorschrift werd veranderd van “altijd *formal*” naar “meestal *business casual*”.

Op het werk ben je gekleed in *Business attire*. Dat is dus zoals gezegd *formal of casual*, informeel kennen we niet. En sinds de nieuwe *policy* is ingevoerd is het veel gemakkelijker geworden om verkopers te herkennen want die lopen uiteraard nog steeds in een net pak. De meeste mannen lopen nu in een nette broek en een polo, in de winter meestal een dunne trui met een mooi motief erin gebreid, en van die schoenen met van die kwastjes bovenop. Voor vrouwen maakt het geen verschil. Of toch wel? Laten we eens in detail kijken.

Op de allereerste plaats, de *dress code* geldt alleen in de eigen gebouwen. Bij de klant houdt je je aan de code van de klant! Lijkt me logisch. Maar dat is ingewikkelder dan je denkt want “*when dressing casual, we must dress at least at a level consistent with the way client senior management dress*”. Dus niet zoals de systeem ontwikkelaar of de verkoper, maar zoals de baas. Zieniejor Menusjment is vrij hoog, dus die lopen gegarandeerd in een pak. Dat is pech! Nou, alhoewel, na een paar maanden kon ik constateren dat we in ieder geval in het informele overleg met onze *Executive* deze persoon steeds vaker in polo aanwezig mogen constateren! *Casual into the board room!* Maar voor presentaties e.d. trekt iedereen nog steeds pak en stropdas aan.

En de praktijk...

Ter geruststelling staat een paar regels verder in het reglement, in totaal heeft *Human Resources* drie kantjes nodig om de *policy* toe te lichten, ze houden hier

niet van regels maar als ze er zijn worden ze ook tot in de puntjes uitgelegd, dat *formal business attire* altijd mag, en dat het niet de bedoeling is je op kosten te jagen. Dus als je alleen pakken en witte overhemden hebt mag je die blijven gebruiken. Maar een net wit overhemd zonder stropdas is geen gezicht! Binnen vier weken na invoering van de nieuwe code waren de nette overhemden zonder stropdas dan ook uit de kantoren verdwenen.

Dat kwam ook omdat de bank met een tweetal winkelketens, GAP en BananaRepublic, ik verzin die namen ook niet maar ik vindt vooral de tweede gênant, afspraken heeft gemaakt over aanbiedingen. Dus regelmatig kunnen wij op internet kijken of we nog iets van onze gading in de *casual* collectie kunnen vinden. Met korting, maar die is meestal minder dan in de uitverkoop, dus veel voordeel heb je er niet van want uitverkoop is hier een permanente staat van verkoop!

Hoe weet je of je er goed uitziet? “*It is the responsibility of all personnel to look in the mirror before leaving for work.*” Nou, dat hoeft je ze hier geen twee keer te vertellen. Volgens mij staat iedereen na de ochtend douche, twee keer douchen per dag is gewoon, voor de spiegel alsof ze de boze stiefmoeder zijn. En ‘s morgens in de trein zit geen haar verkeerd, is geen kreuk te zien, en hebben de meeste dames voor alle zekerheid nog een spiegel mee ter extra controle! En die wordt uitgebreid toegepast. Heel onrustig als een dame naast je zit toilet te maken!

De checklist

Maar de *policy* gaat nog verder. Zo wordt bijvoorbeeld aangegeven dat de volgende kledingstukken niet *appropriate* zijn: “*shorts with logos - sweatshirts - T-shirts - men’s shirts without collars - sleeveless shorts/tops – crop tops (?) – loose hanging untucked shirts/tops (!) – oversized sweaters – low-cut or tight tops*

(!) – *shirts made of gauze fabrics (nethemden) – bare shoulder/midriff – fleece fabrics – lycra shirts – V-neck sweater or vest with visible undershirt – denim/chambray*”. En de volgende soorten broeken (*slacks*) zijn uit den boze: “*denim – leather – vinyl – stretch – leggings – knit – stirrup – shorts – capri – tight – baggi*”. Dat laatste is als de broek zo laag hangt dat een loodgieters decolleté alleen wordt voorkomen door de onderbroek op te trekken naar waar normaal de broekband zit. Erg populair onder de Mexicaanse jeugd!

Blote benen mag ook niet, ook niet bij dames midden in de zomer! En wat te denken van wat er niet aan de voeten mag worden gedragen! “*Athletic shoes – sandals/Birkenstocks* (inderdaad een serieus probleem) – *clogs* (klompen, h  dit is een Nederlandse bank!) – *hiking/cowboy boots – outerwear – heavy lugs – earth-shoe type shoes (?) – any shoes without socks or hosiery – ankle socks worn with skirts*”. Dit laatste voorschrift wordt in de zomermaanden overigens niet nageleefd. Hallo, het is hier drie maanden boven de 25 graden, en soms dagenlang boven de 32 (90F)!

En als je het nou nog niet weet, je moet mikken op een “*classic and understated look*”. Met name het gebruik van “*subtle high-quality accessories (shoes, belts, jewelery and scarves)*” wordt zeer op prijs gesteld. Dus zo’n wanstaltig groot goud blinkend metalen horloge dat iedere man hier aan zijn pols heeft zitten is een *subtle (!?) high-quality accessory?* Nou ja!

American resistance

Blijft het zo? Ik weet het niet. Ik constateer dat jullie in Nederland er maar niks van willen snappen. Met enige regelmaat zit ik ‘s morgens om 7 of 8 uur aan de video conferentie tafel met het vaderland. Zit de Nederlandse delegatie ook in juli in het donkerblauw met wit overhemd en nette stropdas aan tafel te

zweten (heren, airco misschien?), wij Amerikanen houden het bij een losvallende zomerbroek, soms zelfs semi-denim *pants*, met een (inderdaad wijde) polo, perfect het weer bespiegeld met felle kleur accenten. Beetje herleven van de jaren zestig met in dit geval de hippies in Chicago en de bourgeoisie in Amsterdam.

Of de trend naar *casual* blijvend blijft wordt betwijfeld. De *Economist* melde 17 Februari jl. dat de *casual* mode al aan uitholling onderhevig was: “*the suits are back*”. Met name in Europa maar ook in New York en zelfs in het oh zo gemakkelijke Californië is het pak bezig het verloren gegaan terrein weer goed te maken. Dit alles omdat de economische teruggang, nou ja minder groei, tot nieuw conservatisme leidt. In ieder geval heb ik hier nog niks van een terugkeer van het driedelige blauw en grijs gemerkt. Ik blijf poloën!

Wat is dat met die witte schoenen?

Het moet iedere bezoeker aan Chicago zijn opgevallen; veel vrouwen lopen op kantoor, en nog veel meer op straat, met grote witte gymmen aan. Leuke blouse, strak rokje, nette zwarte maillot, en dan plompverloren grote witte gym schoenen die het geheel onder de rokbank het aanzien van twee zeiljachten met een grote mast, een soort van radio Noordzee zender, geven. Meestal nog *cute* witte sokjes om de maillot te beschermen. Wat een dom gezicht!

Maar zoals veel dingen went ook dat. En het is heel praktisch, veel praktischer dan hoge hakken of pumps. Deze mode, zo is mij verteld, is 6 tot 7 jaar geleden in Chicago begonnen, eerst schuchter en alleen op weg naar kantoor, allengs brutaler zodat nu ook binnen kantoor de sneakers alomtegenwoordig zijn. En ook in New York pikken ze het (een beetje) op. Volgens de *dress code* mag het niet, maar zo zie je maar weer dat niet alleen

Nederlanders de regels buigen voor het eigen gemak.

De klassenmaatschappij – vertel er nog eens over papa

De *Oxford dictionary* die wij op de middelbare school hanteerden had achterin een appendix met alle rangen en standen in het Britse en Amerikaanse leger. Dat vond ik verdacht. Waarom zou je dat willen weten? En wie heeft daar wat aan? Nu weet ik het. Niet alleen dat Amerikaanse bazen zich als al dan niet minzame dictators gedragen, rangen en standen worden met veel meer enthousiasme gehanteerd dan je zou denken van deze opstandelingen tegen de Britse troon. Dit alles onder het motto “het gemak dient de mens” want het hele bedrijfsleven hanteert dezelfde rangen en standen. Lekker makkelijk. Maar voor die aards anarchisten uit de lage landen niet meteen inzichtelijk.

We willen wel duidelijkheid

Onderaan de ladder van de *corporation* staat het gewone volk, de *regular employees*. De soldaten zullen we maar zeggen. Dit volk wordt in bedwang gehouden door de hoogste gewone mensen rang, *officer*. Vergelijkbaar met onder officier in het leger. Vaak met *middle management* aangeduid. *Lower management* kennen we niet. Dit zijn ook de laagste tekenbevoegde rangen, in Nederland noemen we dat procuratiehouder. Weet iemand nog wat dat betekent? Nou ja, ik ben het nog geworden bij de oude Amro bank maar nooit wat mogen tekenen...

An officer and a....

Daarboven heb je de officiers rangen. De mensen die een P in de titel hebben. Met als gevolg dat personeel in de rang van *officer* niet wordt uitgenodigd voor de *officers briefing*, want die is bedoeld voor de echte officieren en niet het sergeanten volk. De laagste in rang van de carrière makers is de AVP, *Assistant Vice*

President. Dat betekent dat je nog steeds gewoon moet werken, en nog steeds alleen maar een *cube* hebt, maar wel budget verantwoordelijk bent, meestal een geringe som, waar je dus op wordt afgerekend. Zonder dat je daar echt wat over te vertellen hebt natuurlijk, de zg. “*corporate squeeze*”.

Daarboven ben je *VP*, *Vice President*, en heb je het te vertellen over een bepaald gebied. Deze term wordt nogal verschillend gebruikt, want bij veel Amerikaanse bedrijven is het iemand die echt hoog in rang is, bijv. *VP production* heeft een paar fabrieken onder zich. Maar een *VP* kan ook niet meer dan een klein clubje onder zich hebben, *VP Lotus Notes GUI design*. De hoogste management rang is *SVP*, Senior etc. dat is een echte baas die een behoorlijk grote groep mensen onder zich kan hebben. Om te voorkomen dat de organisatie te plat wordt is er dus vervolgens nog een tussenrang bedacht, *FVP*, waarbij F, een letter met in andere contexten heel andere connotaties (*doth not speaketh the F word!*), gewoon voor eerste staat. Dus van geen voorvoegsel via F naar S. oh ja, er is boven *SVP* ook nog een tussenrang, *GSVP*, oftewel groep etc. Mij ontgaat de logica ook...

Nu wordt het interessant

Boven deze vieze presidenten heb je de echte bazen, de *executives*. Zo van een BMW 7-serie is een *executive* auto en een 5-serie een management auto. Boven de S krijg je dus de E van uitvoerende. Nou, dat is ironisch, want ze voeren natuurlijk niks uit. Ze doen uitvoeren, en daarom krijgen ze beter betaald. Want als ze iets uitvoerden kregen ze gewoon salaris. En gewoon salaris is maar salaris. Maar nu ze doen uitvoeren krijgen ze een beloning. En die is hier niet misselijk zoals je in de krant of op forbes.com kunt lezen. Je kunt gewoon *EVP* zijn, maar ook *SEVP*, dan heb je nog meer te vertellen. Een *EVP* is dus lid van de

board, het bestuursorgaan van een bedrijf, of een onderdeel daarvan. Het bestuur zagezegd. Als je dus in een schoolbestuur zit zoals ik ben je ook lid van de board. Maar dat is een heel ander bord.

Dan is er ook nog iets van drie letters dat met een C begint. *CEO*, *CIO*, enzovoort, en dan kun je ook nog *president* zijn. De hoogste baas van onze lokale luchtvaartmaatschappij, *United Airlines*, is “*CEO and president*”. En binnen de bank kom je ook overal *CIO*’s, *COO*’s en *CFO*’s tegen. De C is van *Chief*, een titel die deze heren (want dat zijn het meestal) delen met de president van Amerika (de melodie die bij binnenkomst van de president wordt gespeeld heet “*hail the chief*”). Als je ‘m hoort herken je ‘m), de O van *Officer* (die weer!) en de middenletter staat voor iets waar je wat over te vertellen hebt; *Finance*, *Information*, etc. En de baas der bazen: *Executive*. *CEO* dus. En als je de hoogste directeur bent dan ben je ook *president*. Want je presideert over de rest want die waren niet meer dan *vice president*. In het geval van Dick Cheney is dat nog een hele kluit, niet best voor je hart maar goed, maar over het algemeen geen positie waar Amerikanen zich in kunnen vinden. De *second-in-command* is niet de baas, en iedereen wil (eigen) baas zijn!

Niet uitvoeren kan ook

Als je presideert ben je meestal niet *chairman*, voorzitter, van het bestuur want dat is traditioneel een *non-executive*. Wat is dat nu weer? Dat is dus iemand die in Nederland in de raad van toezicht zit. Raad van bestuur en de toezichthouders zitten hier samen in de borden kamer, maar de een heeft het als hobby en de ander als dagelijkse bezigheidstherapie. En de een krijgt een (schade) vergoeding en de ander een beloning.

Apropos, verantwoordelijkheid. Zo geef je aan wat je doet. *I am responsible for...* is de zinsnede waarmee je verteld wat je

doet. Je bent dus verantwoordelijk voor de reinheid van de *washrooms* als je poetsmevrouw bent. Ze zijn hier heel trots op zichzelf, en je mag daar dus geen grapjes over maken. Die schieten per definitie in het verkeerde keelgat.

En royalty? Die is er toch niet!

Oh nee? Jullie hebben Maximum Alexander, maar wij hebben de Kennedy's, de Bush's, de Gore's, dozijnen aan Hollywood kinderen die ook weer filmster proberen te worden (en soms lukt het ook, Douglas bijv.), de Humphries voor de oudere kijkers onder ons, de Simons uit Minnesota en die uit New York, en zo gaat het nog een hele tijd door. Ook in zaken kom je veel dezelfde achternamen tegen.

De huidige burgemeester van Chicago heet Richard M Daley. Het grote plein bij het stadhuis heet Richard J. Daley plaza (dat is papa). En broer RSD was campagneleider van Gore en Clinton's minister van economische zaken. De derde broer is gewoon advocaat, dat betekent hier meestal lobbyist voor bedrijven die iets van de overheid gedaan moeten krijgen. Hij schijnt erg succesvol te zijn, *I wonder why?*

En als we genoeg hebben van de lokale royalty is er wel het Engelse koningshuis dat in de pers en op TV wordt behandeld alsof ze nog het steeds te vertellen hebben over de vroegere kolonies. De diverse exen, met name Sarah Ferguson, verdienen daar aardig aan in het land dat (weer) wordt geregeerd door de oliebaronnen, maar dat hoort niet tot het onderwerp van deze nieuwsbrief.

Resumé risee

En je weet wat je bent, en je weet wat je hebt...

Amerikanen hebben altijd indrukwekkende C.V.'s. De laatste tijd heb ik wat mensen aan moeten nemen en me door *resumes* zoals ze hier heten door moeten worstelen. Nu klinken die over het algemeen als de klok die luidt dat als déze persoon zijn werk bij de vorige werkgever niet zo exemplarisch had verricht als hier vermeldt staat dat die tent allang failliet zou zijn geweest. Ik ben dus maar eens bij collega's na gaan vragen wat de waarde van een *resume* is. Iedereen die ik het vroeg bleek zo'n ding klaar te hebben liggen voor het geval dat, dus ik kon zelf mijn conclusies trekken. En ik moet zeggen dat ik dat wel begrijp, want als er in Nederland wordt gereorganiseerd wordt niemand ontslagen maar dat soort scrupules kent men niet in de V.S., ook niet bij die lokale vestiging van die grote Hollandse bank. Ook hoger management wordt vriendelijk doch dringend verzocht morgen niet meer langs te komen als de werkdoelen (*MBOs – Management Business Objectives*, ik heb er zes maar de vooruitzichten zijn vrij goed) niet worden gehaald. Uit eigen waarneming kan ik melden dat een SVP na maximaal twee mislukte projecten aan de straat wordt gezet. Dat weten de heren ook, en wat ik er over hoor is dat ze er manmoedig mee omgaan. Dat is toch wel strakker dan ik het in de lage landen gewend ben.

Laten we de *resumes* nader bekijken. Al meteen valt de merkwaardige gewoonte op om in de derde persoon enkelvoud over jezelf te spreken, alsof iedereen koningin of paus is. Dus over jezelf: "Piet Puk heeft vele jaren aan de invoering van nieuwe technologie gewerkt". En dan zijn er nog de vele stijlbloempjes. Op de volgende bladzijde om de weg te wijzen een opsomming van wat je tegen kunt komen in een Amerikaans resumé en wat dat in werkelijkheid betekent.

Er staat	Dat betekent
<i>Has 20 years of experience in the strategic management of information technology</i>	Heeft lang geleden een cursus Cobol voor beginners gedaan
<i>Is currently responsible for</i>	Dit is m'n dagelijkse werk
<i>Generally functions as a project manager</i>	Ik ben van niemand de baas en toch moet ik anderen vertellen wat ze moeten doen
<i>Directing assignments from concept through to implementation</i>	Ik doe mijn werk alleen
<i>Through the course of my professional career</i>	Met vallen en opstaan geleerd
<i>My post-graduate industry experience</i>	Ik vond geen werk en heb toen een tijdje doorgewerkt op mijn stage plek
<i>Managed the initial development phases of</i>	Initieel projectleider maar te licht bevonden
<i>Directed the efforts for a \$15 million re-engineering and automation project</i>	Idem maar van een groter project
<i>Implemented strategic information technology planning process which focused on supporting business objectives</i>	Ik heb een rapport geschreven waar nooit meer iemand iets over heeft gehoord
<i>Worked closely with the client</i>	Ik heb een vertegenwoordiger van de business gesproken
<i>Managed multiple project teams and client relations simultaneously</i>	Ik heb alleen aan kleine projecten gewerkt
<i>Created and proposed a multi-million dollar arrangement</i>	Initieel projectleider maar te licht bevonden, of (zie hierna...)
<i>Developed a Proof of Concept and Scope Assessment</i>	Project ging niet door, en dat was eigenlijk mijn schuld

Bij het lezen van een C.V. moet goed gekeken worden naar de scholen die genoemd worden. Veelal wordt een *baccalaureate* op een andere universiteit (of *college*, die termen worden door mekaar heen gebruikt) dan de *masters degree* gehaald. Je *BS* op een makkelijke, minder goed bekend staande maar dan ook goedkopere school, en je *MA (Master of Arts)*, hier vallen de meeste studies buiten de medische (MD), natuurwetenschappen (PhD) of rechten (ML) hoek onder), afstuderen dus bij een bekende en dure uni. Dat doe je niet alleen voor de naam, maar ook voor het netwerk van professoren en alumni. Een prof van Harvard kan je heel wat meer hulp bieden dan eentje van het lokale *college* Elk jaar is er een reünie, maar die

contacten komen ook tussentijds van pas. Vaak hoor ik van iemand die een flink eind verhuist is voor een baan dat hij of ze getipt werd door een *fellow-student* of een *teacher*.

Deans' list als vermelding bij een diploma is vergelijkbaar met *honor roll*, een geliefde bumper sticker, zowel bij ouders als bij de student in kwestie. Ook sport- en hobby clubs doen het goed als vermelding. Een varsity team wordt altijd genoemd!

Resumé rechte

We hebben het niet de eerste keer over werken in Amerika. Maar we maken er geen quiz van. Zoals gezegd is het meeste al aan de orde gekomen. Een korte opsomming om het geheugen op te

frissen moet voldoende zijn. Per nieuwsbrief een ultrakorte samenvatting van het werk gedeelte ☺, en een leermoment ☺.

1

- ☺ Dat niets kan in Amerika zonder een SSN, een Social Security Number
- ☺ Bureaucratie is hier net zo erg als in Europa

2

- ☺ Koffie, oftewel ☺ *how I almost had to learn to love American coffee, but was saved by Capuccino*

3

- ☺ De alomtegenwoordigheid van computers en internet, en ☺ waarom de USA de ontwikkelingen zal blijven leiden
- ☺ Flexibiliteit van werkuren en werknemer, ☺ maar voor niks gaat de zon op

4

- ☺ Het gemak van failliet gaan en het gemakkelijke faillissement
- ☺ chapter 11 to the rescue
- ☺ Waarom een tweede baan ☺ nodig is voor de levensstandaard die men hier meent te moeten hebben
- ☺ Waarom OVERLEG een Hollands woord is, ☺ en niemand hier dus snapt waarom er alleen gepraat wordt en geen beslissingen worden genomen
- ☺ Dat we hier snel beslissen, en ook snel herbeslissen, ☺ dus fouten maken mag
- ☺ Dat ze hier alleen maar praten en niet l-u-i-s-t-e-r-e-n, ☺ dus blijven praten tot ze overtuigd zijn
- ☺ De arbeidsvoorwaarden zijn niet slecht, maar wel zeer ongelijk: ☺ Moneto motiveert maniaacaal

5

- ☺ Dat Nederlanders de regels van de goede omgang niet willen of kunnen

kennen, ☺ terwijl de nieuwe economie service gericht is, en niet alleen in de horeca

- ☺ Dat het helpt om altijd positief te zijn, ☺ en Amerikanen gewoon niet anders kunnen

- ☺ Dat Amerika een immigratieland is, . ☺ heel iets anders als immigranten alleen onder het mom van vluchteling toelaten.

- ☺ Over hoe we hier afspraken maken en samenspraken voeren ☺ dus dat je altijd achteraf moet controleren of afspraken worden nageleefd

- ☺ Dat roddelen niet *bon mot* is ☺ maar je al een heel eind komt met tussen de regels door luisteren

6

- ☺ Dat als je geen kantoor hebt je in een *cube* werkt, ☺ beide zeer onbevorderlijk voor de *team spirit*!

- ☺ Dat ze weinig vakantiedagen hebben, maar dat het ook wel weer meevalt. ☺ Alleen geen 4 weken achter mekaar

- ☺ Hebben we een aantal wezenlijke uitdrukkingen geleerd ☺ lees maar na

- ☺ En de toilet manieren leren kennen ☺ AARGHH

- ☺ Dat Amerikanen heel erg graag de telefoon overal voor gebruiken, ☺ en dat je best zaken kunt doen per *voicemail*

7

- ☺ Veel privé zaken op het werk (moeten) worden geregeld ☺ en daar veel tijd mee verloren gaat

8

- ☺ De 10 geboden van het lopen in de *loop* ☺ lees maar na

- ☺ Dat regels strikt worden nageleefd ☺ tenzij niemand kijkt

9

- ☺ Dat standaardisatie noodzakelijk is voor de vrije ontwikkeling van het kapitalisme ☹ hetgeen tot tomeloze eenzijdigheid leidt
- ☺ Dat Amerikanen zeer klasse bewust wonen ☹ maar een ander rijkdom niet misgunnen

10

- ☺ Dat zakenleven en politiek zeer innige relaties onderhouden ☹ dus lokale *staff* inhuren heeft z'n voordelen
- ☺ Dat het in het werk hollen of stilstaan is, ☹ maar nooit gewoon werken

11

- ☺ Dat uit lunchen de norm is ☹ en dat is geen straf
- ☺ Dat niet alleen wonen en werken, maar ook wonen en winkelen gescheiden zijn ☹ en een auto dus noodzakelijk is

12

- ☺ Dat er veel met inhuurkrachten wordt gewerkt (*consultants – contractors*), ☹ die ver weg kunnen wonen en niet altijd de agenda van de opdrachtgever delen